

SZÖVEG –
PÓTA RÉKA

SOROZAT –
KÉPMÁS

„AZ ÉLETEM AJÁNDÉK”

Interjú Nick Vujcic-csal

Három év után másodszor is ellátogatott Magyarországra **Nick Vujcic**, a szerb származású ausztrál előadó és tréner, akinek fő célkitűzése, hogy a sebezhető, gátlásokkal küzdő és sokszor elkeseredett fiataloknak saját példájával és hitével reményt és életcélt nyújtson. A Nem Adom Fel Alapítvány szervezésében érkezett prédikátor egyszerre érzékenyít azokra, akik mások, mint mi, és tanít meg a lelki önvédelemre.

◆ **– Tele vagy energiával, miközben rengeteget utazol. Honnan merítet az erődöt, és hogy töltődsz újra, amikor elfáradsz?**

– Nagyon fontos, hogy az ember tudjon egyensúlyt tartani a dolgok között, hogy tisztában legyünk azzal, mennyit is dolgozunk, mennyit bírunk, és amikor kell, le tudjunk lassulni. Persze lelassulni nem olyan könnyű. Az utóbbi időben rengeteget utaztam, száguldottam, mint egy gyorsvonalat, de próbálok egyre inkább új utakat találni, alternatív csatornákat, amiken keresztül eljut az üzenetem még több emberhez, úgy, hogy közben ne kelljen ennyire sokat utaznom. Ahhoz, hogy az ember tudja, mikor kell fékezni, tudatában kell lennie a saját testi, szellemi és lelki erejének, teherbírásának. Az újratöltődéshez nagyon fontos, hogy minőségi időt szakítsak a családomra, és olykor magamra is, hogy alkalmat találjak az egyedüllétre, amikor senki sincs körülöttem. Természetesen a hit a legnagyobb erőforrásom, annak a tudata, hogy Istennel együtt járom az utamat. Ebben segít az ima, a Biblia olvasása, és valamilyen egyéb olvasmány, mindig olvasok valamit.

◆ **– Hogyan találtál rá a hitedre?**

– Gyerekkoromban volt körülbelül nyolc év, amikor – erős kifejezés, tudom, de – gyűlöltem Istent. Őt hibáztattam minden fájdalomért. Tízévesen el akartam magamtól dobni az életem. Hogy engedheti meg egy szerető Isten, hogy ilyen tragédia történjen? És ha én kéretem és lábakért imádkozom egyfolytában, hol marad a csoda? Tudni akartam, vajon Isten tudja-e, mit csinál, hiszen a Biblia azt mondja, Istennek mindenkivel terve van. A mennyország gondolata is csodálattal töltött el: nincs halál, nincs fájdalom, nincs háború, semmilyen rossz dolog – én hinni akartam mindebben. Hinni akartam mindazokban a dolgokban, amiket Jézus mondott. Tudtam, hogy bűnös vagyok, tudtam, hogy a pozitív hozzáállás nem elég. De nem tudtam, hogy a reményem igazi-e, mert az csak akkor derül ki, ha próbára teszed. A remény következtében történő átalakulás ugyanis igazi gyógyulást hoz. ➤

Szóval, amikor gyerek voltam, nem gondoltam, hogy valaha is boldog lehetek, azt gondoltam, mindenkinek több adatott, mint nekem. Kerestem, mi lehet Isten terve velem. Körülbelül tizenöt éves voltam, amikor elolvastam János evangéliumának kilencedik fejezetét. Egy olyan emberről szól, aki vaknak született, de senki nem tudta, hogy miért. „Pont mint én” – gondoltam. Jézus tervet adott a kezébe? Nem. Sarat rakott a szemére, és a vak látni kezdett. Ekkor jöttem rá, hogy nem a tervre van szükségem, hanem arra, hogy hinni tudjak a létezésében. Ha Isten egy vakot tud használni, engem is tud használni, és ha engem tud használni, bárkit tud használni. Minden a szívről szól, nem a karokról vagy lábokról. A szív fogyatékoságai, mint amilyen a félelem, jobban megbénítanak, mint a testi fogyatékoság. Minden egyes ember célt keres az életben. Én megtaláltam az enyémet a hitben.

– Milyen az istenképed?

– Ő az én mennyei Atyám. Sokan azt mondják, „Nick, a te erőd, kitartásod, motiváltságod, intellektusod...” Nem akarok szerényebbnek tűnni, mint amilyen vagyok, de ezeknek nem sok köze van hozzám. Isten szolgálja vagyok, eszköz a kezében, az életem ajándék, amiben megadatik, hogy másoknak is reményt nyújthassak. Isten nem csupán egy elvont fogalom a számomra, nem egy vallási identitás, hanem élő kapcsolatot.

– Azt mondtad, a félelem megbénítja a lelket. Neked vannak félelmeid? Mihez kezdesz velük?

– Azt hiszem, én nem bujkálok a félelmeim elől, hanem szembenézek velük. Mostanában pedig már túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy a félelmeimmel foglalkozzam: amikor éppen nem utazom, örülök, hogy a családommal lehetek. Lassítok, nem akarok lemaradni a legfontosabb évekről a gyerekeim életében. Nem, azt hiszem, nincsenek nagy félelmeim. Hullámvölgyek, fentek és lentek persze az én életemben is előfordulnak. Van, hogy bőven árad rád az eső, van, hogy átfordul viharba, és van olyan is, hogy úgy érzed, sivatag vesz körül. De mindennap imádkozom, minden vasárnap templomba megyek, tudom, hogy sokan imádkoznak értem, és szeretek a Szentírás szavaiban meditálni. Aktív kapcsolatom van Istennel. Ő az, akivel együtt járom az utamat. Ezért általában hálás tudok lenni, hálás, hogy még fiatal vagyok, hogy ez csak a kezdet, és hogy annyi minden áll még előttem.

– Vajon más ember lennél lábakkal és kezekkel? Akkor is motivációs előadásokat tartanál?

– Nem valószínű. Igazából, nem tudom, ki lennék. Ugyanazoktól a szülőktől származnék persze, mégsem hiszem, hogy az lennék, aki most vagyok. Biztosan nem volnék ennyire bátor, és a hitem sem volna ilyen erős. Azt hiszem, az életemmel járó nehézségek tettek igazán azzá, aki vagyok.

– Mikor értetted meg mégis, hogy mi Isten terve veled, hogy másokat kell megszólítanod?

– Még iskolás voltam, tizenhét éves, amikor az iskolai karbantartó, vagyis az az ember, aki a vécéket is pucolja, azt mondta nekem: „Fiam, belőled szónok lesz.” Én meg erre azt válaszoltam, hogy „Maga megőrült”. Három hónapig unszolt, hogy menjek el abba a Biblia-körbe, ahová néhány iskolatársam is járt, és meséljek az életemről. Végül ráálltam, és azt vettem észre, hogy könnyek szöknek a többiek szemébe, hogy hatással van rájuk, amit mondok. Onnan hívtak máshová, aztán megint máshová, tizenkilenc évesen pedig már háromszáz diáknak tartottam előadást. Ezután odajött hozzám egy lány, és sírva megköszönte az előadást, és hogy azt mondtam, „úgy szép, ahogy van”, és „szeretem”, mert neki ezt még nem mondta soha senki. Akkor értettem meg, hogy ez a hivatásom, és elhatároztam, hogy minél több embert próbálok majd megszólítani.

– Mi van a kiábrándult, cél- és reménynélküli emberekkel? Találkozol ilyenekkel?

– Nagyon sokan vannak, akik nem hisznek abban, hogy Isten velük van, hogy Isten jó, és hogy a mennyország létezik. Nem tudok meggyőzni mindenkit, csak azt tudom elmondani, hogy velem mit tett a hitem. Senkit sem lehet erőszakkal meggyőzni, hogy higgyen Istenben, de az biztos, hogy hit nélkül a világ nem túl reményteli hely.

– Miért kamaszokat szólítasz meg elsősorban?

– Ha összehasonlítasz egy tizenéves embert egy negyvenévesssel, tapasztalod, hogy a negyvenévesnek már saját, kiforrott elképzelései vannak. Szűrőkön át szemléli a világot, ami befolyásolja az életfilozófiáját, és hogy mit von le a különböző tapasztalataiból. Egy tinédzser viszont még keresi az identitását, az értékrendjét, az életcélját, bennük még sok minden képlékeny. Nem kell még olyan komoly és az életüket alapjaiban befolyásoló döntéseket hozniuk, amelyek meghatározzák, hogy kik is ők valójában, és hogyan tekintenek másokra, az életre, a kihívásokra. Én azt szeretném megértetni velük, hogy a boldogság elérhető. Nagyon sokan közülük depressziósak, nagyon sok már megpróbált valahogy véget vetni az életének. Én csak megosztom velük a saját történetemet, azt, hogy én is követtem el öngyilkossági kísérletet, és képzeljék el, mi lett volna, ha sikerül, ha elhiszem, hogy tényleg nincs remény. Ez csak egy történet, viszont már ebbe bekapaszkodhatnak, mert példát nyújt arra, hogy egy törött szív nemcsak hogy meggyógyult, de ma már képes másoknak is reményt adni.

– Mik azok a legfontosabb dolgok, amiket a saját gyerekeidnek is meg szeretnél majd tanítani?

– Az első és legfontosabb a hála, hogy képesek legyenek hálásak lenni azért, amijük van. Nem fognak mindent azonnal megkapni, ezért szeretném, ha megtanulnák értékelni

Kép - Páczai Tamás

A fotók Nick Vujcic budapesti, első előadásán készültek, a Tüskecsarnokban.

Képek - Páczai Tamás

“ HA A GYEREKEIMNEK VIGASZRA VAN SZÜKSÉGÜK, ŐK KAROLNAK
ÁT ENGEM, MERT TUDJÁK, HOGY ÉN ÍGY ŐLELEK. ”

a dolgokat. Második lépésként, amikor már elég érettek rá, elviszem őket olyan helyekre, ahol náluk sokkal nehezebb körülmények között élőkkel találkozhatnak, és olyanokkal, akik mások, mint ők. El fogom vinni őket egy hajléktalan-otthonba és kórházban kezelt rákos gyerekek közé, hogy megértsék, mennyire szerencsések, mennyi mindenük van. Harmadik lépésként pedig, ha elmennek a kórházba, tegyenek is valamit, egy jó dolgot, segítsenek valakinek, hogy értelmet nyerjen az egész. Mindezeket pedig természetesen a hiten keresztül szeretném átadni és megtanítani. Most még kicsik, egyikük három és fél, a kisebbik egyéves, de szeretném, ha tizenhárom éves korukig magántanulók lehetnének, és otthon kapnák majd meg tőlünk a megfelelő felkészítést. Ennek a világnak az értékrendje és alapelvei egyre inkább károsodnak. Nagyon sok a bizonytalanság a nyugati oktatási rendszerben, és a gyerekek sok mindennek vannak kitéve. Én alapvetően nem féltsem a fiaimat, mégis tisztában vagyok vele, hogy életük első tíz évében meghatározó, milyen attitűdöt, értékrendet sajátítanak el. Nem akarom őket elrejtteni a világ elől, nagy társasági életet fogunk élni, sok mindent ki fogunk próbálni, de mindezt családként tesszük majd. Életünk első éveiben még nagyon sebezhetőek és befolyásolhatóak vagyunk. Márpedig az iskolában, a különböző közoktatási intézményekben nagyon sok negatív hatás éri a gyerekeket. Azzal is tisztában vagyok, hogy hatvan százalékban az fogja befolyásolni a gyerekeim véleményét a dolgokról, hogy milyen barátai lesznek. Ezért akkor engedem majd, hogy függetlenebbé váljanak, amikor már képesek lesznek különbséget tenni jó és rossz között. Nem utolsósorban az otthoni magántanulás megadja majd

számunkra azt a rugalmasságot, hogy együtt utazhassunk szerte a világban. A gyerekkorból sok idő elvesztegetődik az iskolában. Én tartalommal akarom megtölteni ezt az időt.

– Gondolom, nemcsak szülőként, hanem a házasságodban is igyekszel hasonló tudatossággal élni...

– Igen, minden héten egyszer elmegyünk randizni a feleségemmel. Ilyenkor bébiszitter ügyel a gyerekekre, mi pedig kettesben kimozdulunk. De amikor otthon vagyunk is, igyekszünk naponta időt szakítani egymásra, beszélgetünk, ha nem is mindig tudunk hosszán. Összekovácsolnak minket azok a lelki élmények is, amikor látjuk, mennyi ember közeledik Istenhez. A feleségem egy álmodozóba szeretett bele annak idején, és én ma is nagyokat álmodom.

– Kitűnő verbális készségekkel rendelkezel, de a testbeszédben akadályokba ütközöl. Hogy tudod leküzdeni ezeket a kapcsolataidban, a családotban például?

– Amikor gyerek voltam, arra gondoltam, még ha találnék is párt magamnak, nem tudnám megfogni a kezét, és ha lenne is gyerekeim, nem tudnám megölelni. Mi értelme így az egészségnek? Életem egyik legnagyobb élménye, hogy amikor a gyerekeimnek vigaszra van szükségük, ők karolnak át engem, a nyakam köré fonják a karjaikat, mert tudják, hogy én így ölelek, és ettől meg is nyugszanak. A szeretet a legnagyobb kommunikációs csatornánk, és ezt érzik a gyerekek is. Helyzettől, személytől is függ, de az, hogy valakivel időt töltök, a szemébe nézek, megöleljük egymást: a szeretet nyelve. Amúgy egy ölelőgép vagyok, mindenkinek, aki az utamba kerül, meg kell ölelnie.

“ A SZÓ HATALMA ÓRIÁSI, PILLANATOK ALATT TÖNKRETEHETÜNK
BÁRKIT, DE UGYANÍGY FEL IS ÉPÍTHETJÜK ŐT. ”

– Rengeteg nehézséggel kellett megküzdened már az életdben. Küzdesz valamivel a jelenben?

– Az édesapámnál tavaly rákot diagnosztizáltak, még-hozzá nagyon agresszív hasnyálmirigyrákot. Nyolc hetet jósoltak neki, de már egy év telt el azóta. Mivel én vagyok a családban a legidősebb gyermek, édesapám rám bízta, hogy elrendezzünk dolgokat. Segítettem rendet rakni a házban, megírni a végrendeletet, venni egy parcellát a temetőben... Ezek, talán furcsa kifejezés, de szürreális élményeknek tűntek, úgy éreztem magam, mint egy rossz álomban. Az édesapám hatvanegy éves, tudom, hogy van, aki nála is fiatalabb korú édesapát veszít el. Nyilván imádkozunk együtt, sírunk is együtt, próbáljuk elfogadni a helyzetet. A hit abban, hogy nem itt érnek véget a dolgok, sokat segít. De nehéz ezeken keresztül menni, nehéz látni, amikor sírva fakad, miközben mesét olvas az unokáinak, a fiaimnak.

– Mi a jelenlegi turnéd, a „Stand strong!” vagyis „Maradj erős!” fő üzenete? Hogyan tudnád röviden összefoglalni?

– Az erőszakoskodás, zsarnokoskodás, mások terrorizálása egy súlyos, világméretű járvány. Gondoljunk csak az emberkereskedelemre, a mélyszegénységben élőkre vagy azokra, akik nem kapnak megfelelő egészségügyi ellátást, pedig megoldható lenne, hiszen nem az erőforrások hiányoznak, hanem az aránytalanságok nagyok. Az álmodom az, hogy segítsék megértetni az emberekkel, hogy mindannyian egyenlők vagyunk, egyikünk sem fontosabb a másikinál, és szükségünk van egymásra.

A legnagyobb problémák a világon mindig azzal kezdődnek, hogy valaki úgy gondolja, ő fontosabb a másikinál. Ez a zsarnokoskodás. És ennek a gyökere otthon, a családban kezdődik, meg az iskolában. Azt gondolnánk, hogy normális dolog egy kicsit pletykálkodni, rólam is pletykálnak, én is pletykálok másokról, összeségünk a háta mögött, kicsit viccelődünk. Azt hisszük, ez nem is olyan ártalmas dolog. De én nagyon sok helyen beszéltem, és nagyon sok fiatallal találkoztam, felmérést is végeztem közöttük. Megdöbbentő számok születtek arról, hányan gondoltak már az öngyilkosságra, és hányan kísérelték meg. Ha én tudnám, hogy a saját iskolában van akár csak néhány olyan gyerek, aki éppen öngyilkosságon gondolkozik, biztos, hogy soha többé nem beszélnék ki senkit, nem vennék részt semmilyen pletykában vagy heccelésben. Több amerikai iskolából, ahol a diákok tömegesen hallgatták meg az erről szóló előadásomat, röviddel az előadás után levelet kaptam a vezetőségtől, hogy az iskolai kultúra és a diákok viselkedése teljesen megváltozott, hogy nem bántják, zaklatják, csúfolják egymást. Volt olyan iskola, ahonnan négy hónap elteltével újabb levelet kaptam, hogy a diákok továbbra is szolidárisak egymással, és nyoma sincs egymás bántásának. A felnövekvő generációnak hatalmas eszköz van a kezében: a technika – még rá sem döbbent, mit jelent ez valójában. A szó hatalma óriási, pillanatok alatt tönkretehetünk bárkit, de ugyanígy fel is építhetjük őt. Az a célom, hogy minél több fiatalhoz eljuttassam az üzenetemet, és hogy rádöbentsen őket, milyen sokat tehetnek egymásért. ♦